

Rita Missūne

missunerita@inbox.lv

t.26537218

Balle sākas.

Komēdija.

Darbojas:

Raita,

Elga,

Alīna –

sievietes vidējos gados

Ginta un Vita – jaunietes,

Jānis – Elgas vīrs, vīrietis vidējos gados

Telpa –darba kabinets, kas šobrīd tiek izmantots kā ģērbistaba un palīgtelpa balles rīkotājām. Ginta, Raita un Alīna nāk iekšā pēc svētku galdu kārtības, raisa nost priekšautus, pārāujas, ķemmējas, krāsojas un pošas ballei. Spogulis viens,un tas visas kavē.

Raita – Tā, viss. Vai kaut kas nav aizmirsies?

Ginta – Elga vēl nav atnākusi.

Raita – Nu un kas... Ā-ā-ā! Pareizi! Rasols! Viņa atbildīga par rasolu!
Kur tas ir?

Alīna – Kas to lai zina. Ka tikai kas ar viņu nav gadījies.

Raita – Beidz ķērk! Vai zvanījāt?

Ginta – Neatbild.

Raita – Nē, kaut kas traks! Kas par svētku galdu bez rasola! Ejiet meklēt, nu nestāviet taču! Bez rasola nevar!

Ginta - */Negribīgi ņem mēteli/* Kā lai zina, kur meklēt... Vai man būtu jāiet uz viņas mājām...

Uznāk Elga, ar pūlēm stiepjot divus spaiņus.

Raita – Beidzot!

Alīna – Vai kas noticis, ko?

Ginta – Ko tu neatbildi, kad tev zvana?

Elga - */ Smagi nomet abus spaiņus/* Pamēģini pati atrast mobilo, kad tev abās rokās tādi smagumi jāstiepj! Nu, pacilā, pacilā!

Ginta */ Cilā spaiņus/* Uh, kas par smagumu! Tu tos stiepi? Ārprāts, visu šo gaisa gabalu?

Raita – Kāpēc tu pati... Šādos gadījumos pie darba liek vīrus.

Elga – Kā tad, ja tādi ir!

Alīna – Ūja, kur tad Jānis palicis? Vai ar viņu nav kas gadījies?

Elga – Nezinu un negribu zināt.

Alīna – Tātad kaut kas ir gadījies. Kas notika?

Elga – Tur jau tā lieta, ka nekas nav noticis. Jānis kā gāja no rīta, tā ne ziņas, ne miņas.

Raita – Paga, paga, uz kurieni viņš aizgāja?

Elga – Nu uz garāžu, kur tad citur! Es viņu nobrīdināju – esi cilvēks, nāc laicīgi mājās, jāpārgērbjas, jāsapucējas, man tie divi spaiņi ar rasolu jānogādā... Kas tev deva! Kā gāja, tā pazuda.

Raita – Zvanīji?

Elga – Viņa mobilais uz galda palicis. Kam lai es zvanu?

Alīna – Nav labi, nav labi! Tu saki, viņš uz garāžu aizgāja? Šurp nākot es pie garāžām redzēju policijas mašīnu. Kāpēc neviens neko nezina, neko nestāsta?

Raita – Vai tu reiz beigsi! Elga, zvani policijai!

Elga – Policijai!

Raita – Kas ir? Mūsu policistam Andrim nevari piezvanīt? Labi, es pati.
/Ņem mobilo, zvana/ Andri? Te Raita. Man stāsta, ka jūs šodien pie
 garāžām dežūrējuši. Nē? Ā,ā... Jānis arī? Jā, jā, kā tad, kā tad... Tu
 šovakar būsi? Nu labi, tad vēl tiksimies. */Beidz sarunu/*

Alīna – Nu? Ko viņš teica? Vai kas noticis, vai policija tikai vaktēja?

Raita – Nekas nav noticis! Veči visu dienu viņa automašīnu labojuši.

Elga – Ko es teicu – mašīna! Tā Jānim ir simtreiz tuvāka nevis likumīgā
 sieva! Nē, viss, es šķiros! Viņš no šņabja atteiksies, lai tikai varētu
 paķimerēties pa motoru!

Ginta – Elga, beidz! Jāņonkulis ir tik sirsnīgs un foršs!

Elga – No malas skatoties visi ir forši! Ja gribi, ņem viņu ciet, man vairs
 nevajag!

Raita - Piebremzē, piebremzē! Pēc piecām minūtēm dusmas pāries, tad
 atkal Jānis būs vajadzīgs pašai. Pati kodīsi pirkstos, ka esi vīru tik
 devīgi citām izdaļājusi.

Alīna - Un Gintai viņš ir drusku par vecu. Bez tam, viņai jau ir cits
 padomā, vai ne, Gintiņ?

Ginta - */Samulsusi/* Nu...

Alīna – Nesarksti nu, mums te visām acis pierē. Par tādu kavalieri kā
 Māris nav jākaunas. Jūs taču sēdēsiet blakus, vai ne? Raita, kā ir tavā
 sarakstā ?

Raita – Jā, Māris pieteica divas vietas.

Ginta – Ko? Māris maksāja par diviem? Bet es maksāju par sevi pati.
 Man likās, Māris to zina.

Alīna – Nū-ū, viņš ir kavalieris. Paga, vai tad par balli tu ar viņu neesi
 runājusi?

Ginta – Man likās, tas pats par sevi saprotams - tiekamies ballē.

Alīna – Ē, tā nevar! Vīrietim vienmēr jāzina, ko no viņa grib. Un lai viņš maksā!

Raita – Sākas! Vai liksi viņu mierā! Kāpēc spaiņi te vēl stāv? Nesiet beidzot to rasolu prom!

Alīna – */Paņem vienu spaini/* Kas to visu noēdīs...

Raita – Noēdīs, noēdīs, rasols ir galvenā uzkoda. Un ballēties gribētāju arī salasījies krietns pulks. Saraksts garu garais.

Ginta - */Ņem otru/* Aiznest jau es varu.

Raita – Meitenes sadalīs pa galdiem, jums tikai jāaiznes. */ Alīna ar Gitu aiznes spaiņus/* Nu, dusmas pārgāja?

Elga – Nē! Tā nav pirmā reize, kad viņš mani iemaina pret mašīnu.

Raita – Dusmojies vien, vēl jau ir laiks. Vari uzkrāsoties, kamēr vieta pie spoguļa brīva. Ja jau tu tagad skaities brīva sieviete, tev ir pienākums izskatīties smuki.

Elga – Kāpēc?

Raita – Lai iepatiktos nākošajam, lūk, kāpēc!

Elga – Nu, vai zini, man jau līdz kaklam mans vecais! Lai tagad es aiz laba prāta meklētu vēl kādu citu!

Raita – Ja tu daudz runāsi, nevarēsi normāli uzkrāsoties! Tūlīt nāks Ginta ar Alīnu, tām arī vēl jāsaved sevi kārtībā.

Iesteidzas Vita ar groziņu. Aiz viņas arī Ginta un Alīna.

Vita – Ārprāts, es nezinu ko iesākt!

Raita – Kas atkal?

Vita – Vecais Jozis ieradies pats pirmais, piesēdies pie dekotāju galda, un ne lūdzams neiet prom!

Raita – Kāpēc viņam savējais galdaš nepatīk?

Vita – Tur esot tikai vecas grezeles, viņam pie tā galda neesot ko darīt.

Alīna – Kauna vecajam krabim nav! Nosaukt par vecām grezelēm!

Elga - Tās tak visas viņa vecās brūtes! Jaunais atradies!

Ginta – Nu nesaki vis! Laikam sirdī viņš jūtas jauns. Uzpučējies, raiba šlipse uzsieta. Īsts brašulis.

Vita – Jā-ā, bet kā man aizdabūt viņu nost no tā galdiņa? Sēž kā ķipsis, un saka, ka neparko neies prom.

Elga – Mūsu policists šovakar būs. Lai viņš tiek ar viņu galā.

Raita – Tu ko! Iedomājies, kas par skandālu būtu, ja Andris ar varu stieptu viņu prom no galdiņa!

Ginta – Vecais Jozis neklusētu. Bļāviens būtu kā likts! Un tādā skaļumā, lai visi dzird.

Alīna – Jā, jā, lai visi domā, ka viņu galē nost.

Elga – Vai arī, lai visi glābjas, kas var.

Vita – Ko tad lai es daru?!

Raita – Nedari neko. */Visas pārsteigtas/*

Vita – Bet, bet... Kā vecais Jozis pie jaunām meitenēm...

Raita – Lai viņš tur pagaidām sēž. Kad meitenes atnāks, viņas pašas tiks galā.. Meitenēm briesmīgi patīk apcelties, un es varu derēt, ka jau pēc divdesmit minūtēm Jozis meklēs savu vietu pie veco grezeļu galdiņa, kur pret viņu izturas atbilstoši. Alīna, vai tu arī pie tā galdiņa nesēdi?

Alīna – Jā, bet es neesmu bijusi viņa brūte! Fui!

Raita – Nu, nu, tad tev vēl visas iespējas priekšā.

Alīna – Ko tādu pat iedomājusies neesmu! Fui! Šito veco kraķi!

Raita – Kas visskaļāk bļauj, tam vismazāk var ticēt. Īpaši tas attiecas uz patikšanu. Labi, es jokuju. Kaut gan, kas to lai zina...

Alīna – Fui!

Raita - */Parodē Alīnu/* ...ka tik kaut kas negadās! Labi, labi./ *Uz Vitu/*
Rasolu izlikāt?

Vita – Meitenes izliks. Man jums jāsadala numuriņi. / *Dala visām papīra numuriņus*/ Uzmanīgi, tur spraužamadata! Lieciet klāt, tā, lai visi redz!

Elga – Kas tas ir? Sanumurēja mūs kā govīs.

Vita – Kā, vai nav skaidrs? Šovakar būs amorpasts!

Ginta – Amorpasts?

Vita – Tu nezini, kas ir amorpasts? Vai nebūs interesanti saņemt vēstulīti no kāda nepazīstamā, par kuru tu zini tikai viņa numuru?

Raita – Ko tu atkal esi izdomājusi? Kam tagad vajadzīgs amorpasts, kad visi sazinās ar mobilajiem?

Elga – Vai jaunie vispār zina kas ir vēstules, un kas ir pasts? Kur nu vēl amorpasts.

Vita – Nu beidziet! Kāda romantika var būt lietišķā īsziņā, kur tu jau uzreiz skaidri redzi, kas tev ziņu sūta! Amorpasts ir pavisam kas cits. Nu, atcerieties savu jaunību! Ar roku rakstīta vēstulīte, vai tas nav jauki? Ar piezīmētu sirsniņu! Un bučām!

Alīna – Jā, jā, tu vēl uztaisi bučošanās spēli. Cik atceros, to arī mēs kādreiz jaunībā spēlējām.

Vita – O, tā ir ideja! Šis numuriņš iet ārā bučoties ar to numuriņu. Super! To arī es varētu šovakar novadīt.

Ginta – Un ja tuizsauksi Alīnas un Elgas numurus, ko tad?

Vita – Teikšu, lai iet bučoties!

Raita – Tu man te praidu netaisīsi! Ja tev nav atsevišķi numuri vīriešiem un sievietēm, pat nemēģini!

Vita – Tam jau ir par vēlu. Žēl, iztiksim bez bučošanās. Bet amorpasts būs!

Elga – Kas iznēsās?

Vita – Es pati! Uzmanību – esmu pastnieks- amoriņš!

No groziņa izņem galvasrotu –no papīra izgriezti balti spārniņi pie papīra sloksnītes, ko sastiprina ar saspraudi un uzliek galvā, tikai otrādi, ar saspraudi priekšā. – Ta-dam!

Alīna – Kas tas ir? Izskatās pēc baltiem ragiem.

Raita – Vai šovakar Ziemassvētki būtu atnākuši? Tu būsi ziemeļbriedis Rūdolfis, jā? Un kur ir Santa Klauss?

Vita – Tie ir spārniņi, vai tiešām to ir grūti saprast?

Raita – Grūti gan. Izskatās briesmīgi jocīgi spārniņi.

Vita – Te ir arī uzraksts */Baksta ar pirkstu papīra loksnē sev uz pieres/*

Elga – Kas par uzrakstu?

Vita – Kas ir, neviena vairs lasīt neprot? Amorpasts!/?

Elga – Un kur tas ir?

Vita – Nu, vai ziniet! */Noņem spārniņus/* Re, kur ir! Piedodiet, biju uzlikusi otrādi. */Uzliek pareizi/*

Elga – Kāda jēga vai uzraksts priekšā vai aizmugurē. Gribu redzēt, cik to vēstuļu tev būs.

Vita – Gan jau būs! Ir taču balle! Cilvēki grib papriecāties.

Raita – Nu, nu. Vai daudzi jau ieradušies?

Vita – Jā, lielākā daļa jau ir. Ai, pavisam aizmirsu – Elga, Jāņonkulis arī atnācis. Jautāja pēc tevis.

Elga – Ak atnācis gan. Nolika mašīnu garāžā, un tad atcerējās, ka viņam ir arī sieva. Nu, un ko tu viņam teici?

Vita – Es teicu, ka tu esi šeit, kabinetā.

Elga – Lai viņš man acīs nerādās!

Vita – To gan es viņam neteicu. Kā es varēju zināt?

Elga – To es viņam pateikšu pati!

Ginta - */Neveikli spraucoties gar galdu apraujas/ Au! /Ķeras pie stilba
aizmugurē/*

Vita – Kas notika?

Ginta – V-velns! Laikam zeķbikses uzplēsu.

Alīna – Vai dieniņ, tās taču maksā! Tu jau tikai tās dārgās pērc.

Vita - */Metas klāt/* Varbūt tev tikai likās?

Ginta – Kas tur var likties, es skaidri dzirdēju – notirkšķēja vien. Te, kaut
kur aizmugurē... */Stāvot pret skatītājiem, ceļ kleitu aizmugurē uz
augšu un liecas atpakaļ, cenšoties kaut ko saskatīt./* V-velns, neko
neredz...

*Skaļš klauvējiens un tūlīt strauji ienāk Jānis. Ginta, kurai kleita
aizmugurē uzrauta augšā, skaļi spiedz un cenšas kleitu noraut, kas
viņai steigā uzreiz nepadodas. Vita spiedz līdzi.*

Jānis – Vai! */Pagriež viņām muguru/* Meitenes, es ļoti atvainojos!

Elga – Kur tu lien? Atradis brīdi nākt iekšā, kad te ir plikas sievietes!

Jānis – Es neko neredzēju! Nudien, neko neredzēju!

Elga – Nu jau par vēlu taisnoties! Ko tu te meklē?

Jānis – Tevi meklēju.

Elga – Ak pēkšņi es esmu vajadzīga! Kas tāds ir noticis, ka mani
jāmeklē?

Jānis – Tu vēl jautā! Atnāku mājās, bet tevis nav. Ne tevis, ne rasola
spaiņu. Kā tos atgādāji?

Elga – Pati atstiepu! Jo, raugiet, vīra, kas man palīdzētu, nebija!

Jānis – Bet es mašīnu laboju, lai varētu atvest! Es gribēju tevi atvzināt kā
karalieni!

Elga – Visu dienu tu laboji mašīnu?

Jānis – Tak man ģenerators siksna bija jānomaina! No rīta iedarbinu un
dzirdu – svilpj! Pievilkt vairs neizdevās, dabūju nomainīt. Un tad

vēl piebrauca Andris, viņam nopietnāka lieta – likās, kaut kas ir ar sūkni. Es nevarēju skriet prom, bija jāpalīdz, kā tu nesaproti!

Elga – Es saprotu vienu – man ir vīrs un mašīna, bet smagie rasola spaiņi jāstiepj pašai. Tad ir jautājums – kam man tie ir vajadzīgi?

Jānis – Kas nav vajadzīgi – rasola spaiņi? Protams, ka nav vajadzīgi! Es vienmēr esmu brīnījies, kāpēc tu uzņemies tādu darbu. Varēja pasūtīt tāpat kā visu pārējo kafejnīcā, un nebūtu jāmokās.

Elga – Ne jau tev ir jāmokās!

Jānis – Kā nu ne! Divas dienas tu griez, jauc, smalcini un maisi, bet es izsalcis staigāju apkārt.

Elga – Kauna tev nav! Vai tu kādreiz būtu badā miris?

Jānis – Vēl ne, bet, kā man liekas, ja šogad izturēju, tad par nākošgadu vēl nevar zināt kā būs. Mīļā, tas milzu darbs nav to vērts.

Elga – Kā tu vari tā teikt! Pasūtīt kafejnīcā! Mans rasols ir labākais!

Raita – Tiešām, Jāni, nesalīdzini Elgas gatavoto rasolu ar kafejnīcas.

Alīna – Elgas rasolu mirdams var ēst!

Raita – Firmas ēdiens, tā teikt. Ar rasolu balle sākas un beidzas.

Jānis – Sākas varbūt, bet pēc pirmās glāzītes visi rasoli liekas vienādi.

Elga - / *Nikna, gandrīz raud*/ Tu, tu... Kā tu vari tā teikt! Ej prom, redzēt vairs tevi negribu!

Jānis – Piedod, mīļā...

Elga – Nekāda mīļā! Pazūdi un ļauj meitenēm apģērbties! Kavēs te visu pagastu!

Jānis – Nu labi, es tevi gaidīšu zālē. Vai tu drīz?

Elga – Durvis ir tur!

Jānis – Jā jau, jā. /*Iet prom, tad pagriežas atpakaļ*/ Tu taču nemaz neesi tik dusmīga, vai ne?

Elga – Es teicu – pazūdi!

Jānis – Ak, tu mans burkšķis... Labi, labi, es jau eju. */Aiziet/*

Elga – Viņš vēl smejas! Par mani un manu rasolu!

Vita – Nu nē, tev tikai tā liekas!

Ginta – Viņš tev tikai to labāko!

Alīna – Neņem galvā, tu tāpat esi rasola karaliene.

Elga – Šķiršos un viss!

Raita – Ne nu šķirsies, nekā. Rasola dēļ šķirties! Tu pati labi zini, ka Jānis grib, lai tev būtu vieglāk, tikai izteicās ne tā. Viņam taisnība, beidz burkšķēt un taisies ballei. */Pagriežas pret Vitu un Gintu/* Un jūs, spindzeles tādas! Kas tāds notika, lai spiegtu tā, ka ausis jātur ciet? Lai nu Ginta, tai kleita pār galvu, bet kas tev, Vita, lika blaut?

Vita – Nē, nu... Ginta sāka, un man likās...

Raita – Ak, likās. Marš uz zāli, paskaties, vai muzikanti ir uzkrāmējušies.

Vita – Jā, jā, es eju. Man vēl numuriņi jāpadala. */Iziet/*

Raita – Un kas ar tevi? Vai, pareizāk sakot, tavām zeķbiksēm?

Ginta – */Rakājas pa somu/* Viss kārtībā, zeķbikses veselas, tikai kleitas apakšmalai diegs atrauts. To tūlīt piediegšu.

Alīna – Vai dieniņ, tā nedrīkst!

Ginta – Ko nedrīkst? Man te tikai jāpiediedz!

Alīna – Nedrīkst šūt un lāpīt kleitu, to nenovelkot! Tā tu atšūsi visus pielūdzējus.

Ginta – Es taču neiešu te izģērbties!

Alīna – Nav labi, nav labi. Tā nevar! Ka tik kas nenotiek!

Raita – Vai tu reiz beigsi ķērk? Ja esi gatava, ej un apskaties, vai ar galdiem viss kārtībā. Uz tām jaunajām nevar paļauties – kā redzi, visām vējš galvā.

Alīna – Eju, jau eju. */Steidzīgi aiziet/*

Raita - / *Viņai pakaļ*/ Nedari to, nedari šito! Visu zina, bet pati sev nevienu nav dabūjusi. Tagad pasākusi skraidīt vecajam Jozim pakaļ.

Ginta – Nevar būt!

Raita – Vai tu neesi ievērojusi, kā viņa izmainās, tiklīdz tiek pieminēts Jozis? Uzreiz acis tik sapņainas kā govij vasaras laikā.

Ginta – Kāpēc vasaras laikā?

Raita – Tāpēc, ka tad govs skatās uz zaļu zāli!

Elga – Pagaidi, pagaidi! Man jau arī tā likās, bet kāpēc viņa vienmēr klie dz “fui! “ kad runā par Jozi?

Raita – Tāpēc, ka viņa nemūžam neatzīsies, ka Jozis viņai patīk!

Ginta – Kaut kā neticas. Un ko vecais Jozis?

Raita – Vai tu viņu nezini? Jozim patīk visas. Jo jaunāka, jo labāk. Tā ka labāk uz viņu nesacerēties.

Ginta – Bet Alīna arī to visu zina!

Raita – Ko no viņas gribēt! Veca un dulla. Varu derēt, ka šobrīd viņa jau ir iekarosi sev vietu blakus Jozim. / *Uz Vitu, kas ienāk*/ Nu, vai Alīna jau sēž Jozim blakus?

Vita – Jā-ā... Kā tu zināji?

Raita – Tāpēc, ka zinu. Pārbaudīji, vai mūziķi ir gatavi?

Vita – Mūziķiem viss kārtībā, pēc brīža varot sākt. Gandrīz visi jau arī ir sanākuši. Jā, Elga, tev ir vēstulīte no Jāņonkuļa.

Raita – Vai tik tā nav vienīgā vēstule pa visu vakaru?

Vita – Kāpēc vienīgā? Jozis viens pats uzrakstīja vēstules gandrīz visām meitenēm. Veselu kaudzi! Elga, lūdzu!

Elga – Ko viņš grib? / *Atloka papīrīti, lasa*/ “Nogaršoju rasolu. Izcils!”

Raita – Nu redzi, Jānis saprot, kas ir laba manta!

Elga - Ko viņš tur dara – sēž pie galda un gaida mani?

Vita – N-nē. Jāņonkulis aizgājis pie mūsu kora dziedātājām. Sēž tur un stāsta anekdotes. Viņiem iet jautri.

Elga –Tā jau es domāju! To viņš man par spīti! Ak, tu pagāns tāds, nu pagaidi tikai! */Sāk enerģiski vākt kosmētiku somiņā/Ka es tūlīt iešu!*

Raita – Mierīgi, mierīgi, mēs tūlīt visas iesim. Vita, kas tev vēl ir? Ko grozies kā vēja rādītājs?

Vita – Es? Es neko... Ginta, tu drīz?

Ginta – Tūlīt, tūlīt. Man vēl...

Alīna - */Iesteidzas. Uz Vitu/* Nu, ko viņa teica?

Raita – Kas ko teica? Un ko tu te bizo?

Alīna – Tu viņai vēl nepateici, jā? Vai dieniņ, vai dieniņ!

Raita – Kas jāpasaka? Vita, runā, no šitās neko prātīgu neuzzināsi. Kas noticis?

Vita – Nu-u-u... Māris ir ieradies.

Raita – Tad jau labi!

Vita – Jā-ā... Bet viņš nav viens.

Alīna – Saki taču viņām skaidri un gaiši - Māris ir atnācis kopā ar brūti!

Elga – Ar brūti? Māris? Ko tu tur atkal esi izdomājusi?

Raita – Ko tu te bļauties? Noteikti tā ir paziņa, bijusī darba biedrene vai kaimiņiene galu galā.

Alīna – Vai man acu pierē nav? To tak uzreiz var redzēt! Jauna un smuka meitene. Abi tik mīlīgi, tik mīlīgi, Māris šo aiz rociņas pietur, acīs skatās. Brīnums, ka vēl nebučojas visu priekšā!

Raita – Nu tu pārspīlē!

Alīna – Ej, skaties, ja netici! Nav jāiet zālē, tepat pa durvju šķirbu viss kā uz delnas.

Raita – Lai es pa šķirbu lūrētu!Nu nē! Par ko tu mani turi?

Elga – Ejam, ejam, vienu reizi taču var! Nekas tev nenotiks, un zālē to neviens pat nemanīs.

Raita – Bet ja nu kāds nāk? Un es tobrīd tā kā lūriķis pa atslēgas caurumu!

Elga – Tu gribi redzēt, vai nē?

Raita – Nu... Bet ātri, ātri!

/ Elga ar Raitu aizsteidzas/

Alīna – Ginta, ko tu sēdi un klusē? Tu neiesi?

Ginta – Nē!

Alīna – Bet tas tak attiecas uz tevi! Es jau tev pirmīt teicu – neatšuj pielūdzējus! Redzi nu, cik ātri viss piepildās! Vai dieniņ, vai dieniņ!

Vita – Beidz vaimanāt! Ja kādam te būtu jāraud, tad tā ir Ginta.

Alīna – Vai viņa raud? Neraudi, neraudi, ka es tev saku! Neviens vīrietis nav tā vērts, lai viņa dēļ raudātu.

Ginta – Es neraudu! Es neticu, ka Māris... Ka viņš tā...

Alīna – Vari ticēt, vai neticēt, bet tur viss redzams kā uz delnas. Nesēdi taču, ej un dari kaut ko!

Ginta – Ko lai es daru?

Alīna – Ej pie Māra un noskaidro, kā viņš iedomājas nākt šurp ar citu!

Ginta – Nē!

Vita – Sarīkot scēnu? Tu esi traka? Ballē, zāles vidū?

Alīna - Nu, un? Lai tas brunču mednieks atbild! Kauna vairs tiem vīriešiem nav!

Vita – Vai nevar kā citādi? Varbūt es pasaukšu Māri šurp, ko? Vai arī Ginta uzrakstīs zīmīti, lai atnāk...

Ginta – Es ne...

Alīna – Izlocīsies un samuldēs visu ko. Ka es tev saku – viņš ir jāpārsteidz! Tās otrās klātbūtnē un lai daudz nespīrinās!

Vita - Tikai bez skandāliem!

Alīna – Lai saņem ko pelnījis! Visi vīrieši ir cūkas! / *Uz Elgu, kas atgriežas*/ Nu, redzēji? Redzēji, ko?

Elga – Kā neredzēsi – sēž kā dadzis starp rozēm!

Vita – Māris? Starp rozēm?

Alīna - Par ko tu runā?

Elga – Par ko, par ko... Par manējo, par Jāni, lūk, par ko! Piesēdies pie koristēm un laimīgs amizējas! Nu, pagaidi, balodīt! Es vēl paravēšu tavu rožu dārzu!

Alīna – Pareizi, pareizi, sadod viņam! Ko viņš iedomājas!

Vita – Alīna, beidz kūdīt! Ko tu jaucies?

Alīna – Nē, kārtībai jābūt! Elga, taisījies iet ravēt to rožu dārzu. Ko vēl gaidi?

Elga – Drusku vēlāk. Citādi es nezināšu, kas te notiek. Jānis nekur nepaliks.

Vita – Pareizi, vispirms nomierinies.. Labāk pastāsti, ko dara Māris.

Elga – Ā, Māris... Laikam jau neko. Abi godīgi sēž. Zini, tāds sapašīgs pāris, abi liekas tik līdzīgi...

Ginta – Līdzīgi? / *Uzraujas un metas uz izeju, gandrīz saskrienoties ar Raitu*/

Vita – Lūdzu, nevajag! Raita, dari kaut ko! Viņa sacels zālē traci!

Raita – Nesacels. Neviena kārtīga sieviete nerīkos scēnu sabiedriskā vietā, ja nebūs paspējusi uzkrāsoties. Nu, ko es teicu?

Ginta - / *Nikni iesoļo atpakaļ, klusējot uzkrāso lūpas un apņēmīgi pagriežas, lai ietu uz zāli*/

Vita – Ā, ā, ā! Viņa ies!

Alīna – / *Priecīga māj, lai Ginta iet/Pareizi! Ej, ej! Ej taču!*

Elga - / *Skrien, lai aizstātos Gintai ceļā/* Apklusti, dullā muša! Ginta, pagaidi!

Raita – Apstājies, kad tev saka!

Ginta – Vai liksiet man mieru!

Raita – Tikai bez skandāliem, jā?

Ginta – Kādi skandāli? Tā meitene ir Māra māsa. Ek, jūs... / *Aiziet/*

Visas apjukušas. Pauze.

Raita – Tāds trācis ne par ko.

Vita – Kas to varēja zināt?

Elga – Neviens neko neteica.

Alīna – Mēs tikai brīdinājām. Un tagad vēl būsim tās vainīgās!

Elga – Nu, mani tur nejauc iekšā! Man jāiet pestīt Jāni no tā rožu dārza, viņam pieklājīgās anekdotes noteikti jau ir beigušās, to viņam krājumā pamaz. Ka tik neķeras klāt pie divdomīgajām un rupjajām anekdotēm, tādu gan viņam ir daudz.

Raita – Nu, un? Tev pašai viņš taču tās stāsta!

Elga – Jā, bet pēc tam es viņu sūtu izmazgāt muti ar ziepēm. Nevar zināt, ko kora meitenes nodomās par tādu repertuāru. Pēc tam man būs kauns pa visu ģīmi. / *Iet prom/*

Alīna – Nuja, man arī jāskatās, vai Jozis atkal nav kur aizklīdis. / *Aiziet steidzīgi Elgai pakaļ/*

Raita – Re, cik jauki viss nokārtojās. / *Aiziet pie spoguļa un krāso lūpas/*

Vita – Jā, bet... Kas man tagad jādara?

Raita – Tev? Ej pie muzikantiem un saki, ka balle sākas!

Beigas